

Kapitány Máté

KELETRE

[CSAK AZÉRT IS]

2019-04-25 | CSAK AZÉRT IS, NOVELLA

Idefigyelj, Toca, itt állócsillagok vannak, ezek nem mennek innen sehová, ezek ott ragyognak a mulatós zene égboltján, amíg el nem patkolnak, érted? Ezt be kell látni, Totyikám, nem szégyen az, ha az ember felismeri a határait. Nótás Előd, Gallonos Lala, Virág Dzsenni... Hát mikor fogsz te velük versenyre kelni, mi? Megmondom neked, soha.

rezzenéstelen arccal

Tóth Csaba, művésznevén Törköly Toca, meglehetősen lesújtva hallgatta menedzsere, Pali bá' monológját. Ahogy Pali bá' sorolta ezeket a legendás előadókat, Toca egyre apróbbnak és nehézkesebbnek érezte magát. Mint valami homokba süppedt pétanque golyó, amire ezeréves fák árnyéka vetül. Azért volt pár nagyobb dobásunk nekünk is, nem, Pali bácsi?, próbált mosolyt erőltetni arcára Toca. De Pali bá' nem volt érzelmes ember. Rezzenéstelen arccal folytatta eszme-futtatását.

Ha nagyon összekapod magad, Totyész, ha beleadsz apait-anyait, nem is tudom, talán akkor még lehetsz másodvonalbeli sztár, talán egy fellépést még a Nótafa tévében is el tudok intézni neked.

A Nótafa tévé hallatára Toca szeme felragyogott. Pali bá' észrevette, hát felelősségének érezte, hogy gyorsan le is törje Toca lelkesedését.

De ki akar másodvonalbeli lenni, édes fiam, ki elégszik meg az asztalról lehulló morzsákkal? Érted, amit mondok, Totyikám?

Toca bólogatott, gondolatban mégis a Nótafa tévé műsorában látta magát, ahogy teljes erőbedobással éneklie a „Legyél rózsám még egyszer piros”-at.

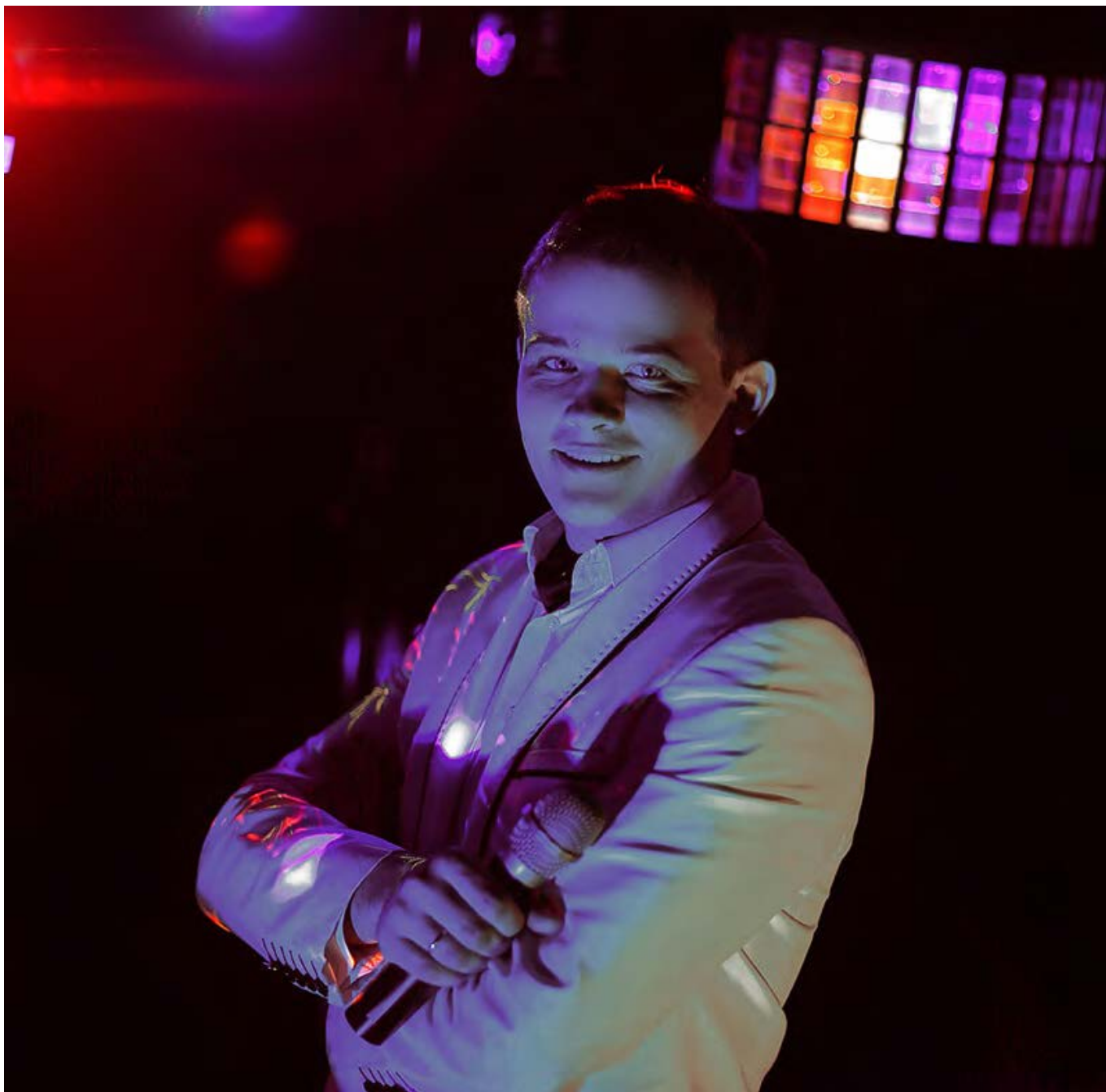
Figyelj rám, Toca, figyeljél!

Toca Pali bácsira szegezte szomorkás tekintetét.

Neked itt nem osztottak jó lapokat, apukám, szólt most komoly arccal a menedzser. Te itt hiába mondasz be snapszert, nem maradsz végig ütésben. Te itt nem tudsz maradandót alkotni. Negyvenéves vagy, Totya, negyven!

Toca megsemmisülve állt. Szédült, szomjas volt, haza akart menni. Pali bá' most közelebb hajolt.

De nincs veszve minden, Totyesz, nem kell betojni. Azért vagyok, hogy segítsek neked karriert építeni. Ebben állapotunk meg, ehhez tartom magamat.

Pali bá' mutatóujjával kört rajzolt a levegőbe, az unott pincérnő kedvetlenül tette le a pultra az újabb felest. Pali bá' felhörpintette, csettintett a nyelvével, majd folytatta.

Kelet felé kell nyitni, Totyi, ott alázatosak az emberek, és vevők erre a zenei stílusra. Ott nagyra értékelnék a művészetedet, hidd el nekem. Tudok ezt-azt a világról. Ide figyelj, Toca! Kína...

Pali bá' jelentőségteljesen dőlt hátra. Várta, milyen hatást ért el. Toca értetlenül ácsorgott, vagy inkább megszeppenve, mint akit letaglóz Kína pusztá említése is. Az isten szerelmére, a legegzetikusabb hely, ahol eddig járt, a hajdúszoboszlói gyógyfürdő volt.

Jó messze van, nyögte aztán. És baromi sokan laknak ott. Nem tudom, Pali bá', én már egy tömött buszon is hangyafingnak érzem magam.

Kína, ismételte a menedzser, most kicsit türelmetlenebbül. Gondolj már bele, Totyesz, micsoda piac van ott! Elég, ha a kínaiak egy százaléka a szívébe zár, elég egy százalék és kaszálunk!

Toca tépelődve nézett Pali bá'-ra. Pali bá' ismerte már ezt a gyámoltalan tekintetet. Tudta, hogy most is ő győzött.

Bízzál csak bennem, Csabikám, kacsintott megnyerően a menedzser, imádni fognak!

Toca tudta, hogy menedzsere csak akkor hívja valódi keresztnevén, ha át akarja ejteni a palánkon. De hát, mit volt mit tenni? Kényszeredetten bólintott. Pali bá' belecsapott Toca tenyerébe, majd fizetés nélkül otthagya a kocsmát.

csak hagyom csörögni

Toca egy hétnyi kínzó várakozás után látta, hogy menedzsere keresi telefonon. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy nem veszi fel.

Kinyomni nem merném, morfondírozott, de ha elnémítom a telefont, és csak hagyom csörögni, csörögni, némán a zsebemben, újra és újra, örökké... Pali bá' hangja izgatott és rekedt volt a vonalban.

Na, Tocikám, híreim vannak! Megtörtént a keleti nyitás! Leszerveztem neked egy fellépést Thaiföldön! Mit szólsz hozzá, apukám?

Toca fülére szorította a telefont, egyre erősebben, egyre ádázabb vicsorral, mint aki a készülékkel akarja átszakítani saját dobhártyáját, vagy átrepeszteni halántékát, hogy a hívást egyenesen az agyába tolja, bele a tekervények közé, hogy odaszoruljon az a

tetves telefon, meg a tetves gazember Pali bá' hangja, meg az egész rohadt szakma, és főleg a keleti nyitás. Hogy összeomljon ez a hurkás, gyér szőrrel fedett, pucéron igazán tragikus látványt nyújtó test, földre omoljon, mint a függöny az előadás végén. Hogy megpihenjen, és ne menjen csak úgy ide-oda, minden belső szándék nélkül.

Nem Kínáról volt szó, Pali bátyó, kérdezte bátortalan hangon Toca. Pali bá' mogorván vakkantott, hogy Thaiföld vagy Kína, ki a faszt érdekel, nem mindegy?! Most tényleg ezzel jön elő a Toca, azok után, hogy ő minden követ megmozgatott, hogy a szívét-lelkét beletette a thaiföldi fellépés lezsírozásába?! S hogy felháborodottságának még nagyobb nyomatékot adjon, ezen a ponton le is tette a telefont. Toca szorongva állt, kezében saját mobiljával, aztán feleségére pillantott. Vica tudta, mi következik. Szó nélkül kivonult a szobából, és hamarosan egy bőrönddel tért vissza.

Pakolok, jelentette ki síri hangon. Mint aki koporsót készül megtölteni. Nem muszáj segítened, nyögte Toca tesze-toszá, de közben örült, vagy inkább megnyugtatta, hogy Vica kézbe vette az irányítást. Vica nem hagyta abba a pakolást. Pontosan tudta, hogy férje azt várja tőle, lökje ki a lakásból, ha eljön az idő, adja meg a lendületet, hogy képes legyen elutazni.

Toca csak bámulta az asszonyt, feszes mozdulatait, ahogy rutinból hajtogatta az ingeket és nadrágokat, ahogy egy kis megmaradó helyre ügyesen beillesztette az alsógatyákat, ahogy közben mozgott az ajka, mintha beszélne, ahogy kissé görnyedt volt már a háta, alkarján ugráltak az inak, a nyaka megfeszült, a cipzárt behúzta a bőrönd oldalán, s ahogy egy pillanatra megdermedt és felemelte fejét, a szoba távoli szegletébe révedt, hogy átgondolja, nem felejtett-e ki valamit. Kína?, kérdezte aztán Vica, mikor a bőrönd készen állt. Toca szégyenkezve csóválta a fejét. Thaiföld, suttogetta büntudatosan. Vica egy szót sem szólt, feje finoman billegett a nyakán, mint azoknak az autóba tapasztható játék kutyáknak. A Pali leszervezett nekem oda egy fellépést. Keleti nyitásnak nevezi. Vica sóhajtott. Az ég áldjon meg, Csabi, elméleti fizikus vagy, diplomás ember, és ez a seggfej úgy beszél veled, mint valami szélütött idiótával! Toca sértetten húzta ki magát. Valamiből meg kell élni, sziszegte. Vica egyet bólintott, aztán kiment a szobából. Most néhány napra odaköltözöm anyámhoz, hallotta még Toca kintről. Beteg. Becsukódott az ajtó.

Toca egy hét múlva utazott. Vicát napok óta nem látta. Pali bá' alig-alig vette fel a telefont. Toca sosem ült még repülön. Katarban kellett átszállnia, és kis híján lekéste a csatlakozást, mert eltévedt a repülőtéren. Mikor a gép leszállt Bangkokban, szédelegve botorkált le a lépcsőn. A terminálban lelkes ázsiai férfi várta. Volt valami szokatlanul ismerős benne. Talán ahogy állt, ahogy a csuklóját tartotta. Egy táblát szorongatott, rajta az ő nevével. Toca hálásan lépett a vigyorgó férfihoz. Ismét rá tudta bízni magát valakire. Hamarosan taxiba ültek. Kísérője egészen közel húzódott hozzá, és sűrű időközönként pillantgatott Tocára. Amikor tekintetük találkozott, Somboon, mert így mutatkozott be, széles mosollyal beszélni kezdett. Somboon, jelenti tökéletesség, magyarázta. Törve beszélt a magyart, néhány évig Budapesten tanult egy főiskolán, valamennyi ragadt rá a nyelvből. Különös, nőies hangja volt, szinte lágy. Szinte olyan, mint Vicáé, tűnődött Toca. Tökéletesség, ismételte most büszkén Somboon. Tökéletesség.

Mikor megérkeztek a hotelhez, Toca szinte szemérmesen szállt ki a taxiból. Szeretett volna egy fényűző szálloda előtt megállni, bőkezű borraivalót adni a taxisnak, és magabiztosan odavetni Somboonnak, hogy este találkoznak a szálloda halljában. De ez az ócska, lerobbant hotel... Ez mindent elárult róla is. Este találkozunk, kiáltotta vidáman Somboon, és a taxi elhajtott vele.

farka van

Toca a nap hátralévő részét a hotelszobában ülve töltötte. Nem akart, nem mert egyedül kimozdulni, idegen emberekkel találkozni, ismét eltévedni. Felhívta Pali bácsit, hogy minden rendben van, már a szálláshelyen van, nagyszerű a szobája, van tévé és bársekrény, a folyosó végén zuhanyzó. Pali bá' figyelmeztette, hogy vigyázzon a thai nőekkel, mert minden harmadiknak farka van.

Toca ült az ágyon, nézegette a névjegyeket a telefonjában. Vica. Majdnem megnyomta a hívás gombot. Aztán mégsem. Ledobta a mobilt az ágyra, hátradőlt, és nézte a plafont. Vékony repedés keresztezte a szobát, a repedés két oldalán itt-ott úgy pödörödött fel a vakolat, mint a hámló bőr. Közeledett az este. Toca szíve egyre vadabbul kalapált.

Ágya mellett megcsörrent a telefon. A recepcióról hívták, Somboon megérkezett a hallba. Gyerünk, felkelni, kezdődik, noszogatta magát Toca. Elhagyta a szobáját, ment a lifthez, vállára vetette a hátizsákját, benne a fellépő ruhájával. Mikor a lift ajtaja bezáródott, a szűk térben kis híján pánikrohamot kapott. Mire a lift a földszintre vánszorgott, ő levegő után kapkodva ugrott ki belőle. Kavargott körülötte az ütött-kopott hotel minden koszos oszlopa, büdös szőnyege, rozoga dohányzóasztala, ragacsos műbőrfofelje. Egy biztos pont volt csak a látómezejében: a most is kedélyesen integető Somboon. Feléje igyekezett, csak őt nézte. Adjatok egy biztos pontot, és én lehenyerlem a sárgákat a dalaimmal, gondolta, ahogy a thai férfihoz közeledett. Somboon és Arkhimédész. Ha kötelet feszítek közük, átlépdelek a szakadék felett.

A taxiban Toca lába remegett. Somboon mosolyogva figyelte egy darabig. Kérsz esetleg kis drogot?, kérdezte magától értetődő természetességgel. Megnyugtat, tette hozzá. Toca udvariasan megköszönte a felajánlást, de nem kért drogot. Inni sem akart. Meg kell hódítani a keleti piacot, visszhangzott fejében Pali bá'. Beállva még a

szöveget is elfelejtené. Somboon felé fordult. A férfi szemében észrevett valami nagyon ismerős villanást. Mi van, ha ez az egész csak egy jelmez? Hisz a hangja, a szeme, ahogy a csuklóját tartja... Talán a szemét valami ügyes smink-ragasztóval húzta ferdébbre... A taxi megállt. Kiszállás, rikkantotta Somboon.

A bárban csak néhányan ücsörögtek. Füst gomolygott, egy szélesarcú thai pultoslány kedveszegetten törölgette a poharakat, fürgelábú technikus szöszmötölt valamit a picinyke színpadra állított mikrofonnal. Egy óra volt hátra a kezdésig. Lesz még teleház is, nem félni, biztatta Somboon. Toca elővette hátizsákjából flitteres dzsekijét, fehér trapéz nadrágját, tűzpiros sálját.

ha szar vagy, viszlát

Egy óra múlva ugyanannyian ültek a bárban. Toca mégis megkönnyebbült. Öt perccel a kezdés előtt érkezett meg a helyi tehetségfigyelő. Izgága pojáca volt, vörösképű, éles hangú. Elhadart valamit

Somboonnak, aki készségesen fordította Tocának. Ha jó vagy, szerződés, ha szar vagy, viszlát, mosolygott Somboon. Toca biccentett. Araszolva haladt a mikrofon felé. Ilyenkor mindig arra gondolt, vajon miért csak az akasztásra készülő közhelyes képe ugrik be neki erről a reszketeg lépegetésről. Megérkezett a mikrofonhoz. A „Legyél rózsám még egyszer piros”-sal kezd. A bár legtávolabbi, üres sarkába fúrta méla tekintetét. Megfogta a mikrofonállványt. Énekelni kezdett.

Hűvös volt az este, erőteljes front haladt át Thaiföldön. A Palmira-pálmák földig hajoltak a szellökésektől, Bangkok utcáin a kukákból kiszabadult újságpapírok és zsebkendők járták lepkeáncukat. Toca, hátát a bár oldalának vetve szívta cigarettáját. Bámulta a neontól narancsos eget, az utca hímnős forgatagát. Elnyomta a cigarettát, és elővette mobilját. Rövid gondolkodás után felhívta Vicát. Odahaza most olyan délután öt körül lehet. Vica végzett a munkával, talán még bevásárol. Csörgött a telefon. Vica felvette.

Szia, mondta Toca. Szia, mondta Vica. Valami zajos helyen volt, zene szólt, részeg kiáltozás hallatszott. Akár a közértben is lehet, gondolta Toca. Túl vagyok rajta, mondta a férfi. Tudom, Csabi, felelte Vica. Toca döbbenten hallgatott egy darabig.

Aztán bekukucskált a bárba, de Somboont éppen nem látta sehol. Te voltál az, kérdezte ekkor Toca. Most Vica hallgatott egy ideig. Miről beszélsz, Csabi? Hát a thai férfi, aki... Figyelj, Csabi, vágott közbe Vica fáradt hangon. Örülök, hogy túl vagy rajta, és szívből remélem, sikeres leszel. Mi, micsoda, mi ez, valami búcsú?, hebegte Toca. Most le kell tennem, puszi, hallotta még Vica hangját, azzal elnémult a vonal. Toca erőtlenül engedte le karját. Mi történik? Mit keresek itt? Diplomás ember vagyok, diplomás ember vagyok, rebegte. Most Somboon lépett ki az utcára. Nem szólt egy szót sem, csak olyan együttérző félmosollyal átölelte Tocát. Toca zokogni kezdett. Úgy csimpaszkodott ebbe az idegen félkegyelműbe, mintha tényleg szakadék felett lógna. Mikor Somboon kibontakozott Toca öleléséből, megpaskolta a férfi tarkóját. Nem bőgni, vigyorgott, van tovább. Azzal füttyentett, és egy taxi lefékezett a bár előtt.

Toca a hotelszobában ült. Csörgött a telefonja. Pali bá' volt az. Az öreg seggrészeg lehetett, minden második szónál összeakadt a nyelve. Figyeljél, Tottyer, figy... Figyeljél jól, mert olyat mondok... olyat mondok neked, öcsém..., magad alá tojsz. Na... Figyelsz?

Bekapcsolták a kamerákat, Toca látta, hogy vörösén világítanak, mint a szörnyszemek. Meg kellett volna húzogatnia a fehér trapéz nadrágot még a felvétel előtt, mert most rettenetesen szorította a heréjét. Világítottak a Nótafa tévé kamerái, művirágok lógtak a plafonról, egy orbitális diszkógömb szikrázott a feje fölött, öntudatuktól és jövőjüktől megfosztott emberek tapsoltak majdnem ritmusra, ahogy énekelt. Beleadott apait-anyait, ahogy Pali bá' kérte, és Pali bá' büszke volt rá, látszott rajta, ahogy az első sorban csápolt, látszott, hogy most tényleg büszke rá, és arra gondol, hogy ez a Toca, bár negyvenéves, igen, de lehet, hogy mégis viszi valamire.

kép | shutterstock.com